

# РЕШЕНИЕ

№ 199

гр. София, 18.03.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IX ВЪЗЗ. СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и пети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Александра Йорданова

Членове: Стоян Михов  
Виктория М. С.ова

при участието на секретаря Албена Вл. Арсова  
в присъствието на прокурора М. Цв. М.

като разглежда докладваното от Александра Йорданова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211100604051 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда от 09.03.21г. по Н.О.Х.Д. № 12496 / 19г., СРС, НО, 107 с - в е признал подсъдимия А.К. Т. за виновен за извършено престъпление по чл. 129 ал.2 вр. ал.1 и вр. чл. 54 от НК му е наложил наказание лишаване от свобода за срок 1 година, чието изпълнение е отложено за срок от три години на чл. 66 ал.1 от НК. С присъдата е осъден на основание чл. 45 ЗЗД подсъдимия А.К. Т. да заплати на гражданския ищец Е.Е. Г. 5000 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, причинени от престъплението, извършено от подсъдимия, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 13.02.2019г. до окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлен приетия за съвместно разглеждане граждански иск за сумата над 5000 лева до пълния предявен размер от 30 000 лева като неоснователен и недоказан. С присъдата е осъден на основание чл. 189, ал. 3 НПК подсъдимия А.К. Т. /с установена самоличност/ да заплати в полза на държавата по сметка на СРС 200 лева държавна такса, представляваща 4% върху уважения размер на гражданския иск, както и 5 лв. държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Срещу присъдата е постъпила жалба от упълномощения защитН.Н. подсъдимия,с която се иска да се отмени постановената присъда и подсъдимия да бъде оправдан по внесеното обвинение, като и да бъде отхвърлен предявения граждански иск.

Срещу присъдата е постъпила жалба от повереника на частния обвинител и граждански ищец, с която се иска да се измени постановената присъда в частта относно присъденото обезщетение, като бъде уважен изцяло предявения граждански иск.

В разпоредително заседание на 23.04.2021г.въззивният съд по реда на чл. 327 и следващите от НПК е преценил, че присъдата е атакувана в срок и е от категорията актове, подлежащи на контрол пред въззивния съд по съответния ред, поради което подлежи на контрол в открито съдебно заседание. Приел е, че за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване по делото, не се налага разпит на подсъдимия и свидетели, както и събирането на нови доказателства.

Пред въззивната инстанция не се явяват ЧО и ГИ Е.Г. и повереника му адв. М. Т., която е пуснала молба за невъзможност за явяването и в съдебно заседание, но в същата се заявява от нейно име и от името на Г., че не се противопоставят да се даде ход на делото в тяхно отсъствие, поддържат жалбата подадена от тях и оспорват подадената жалба от другата страна.

Пред въззивната инстанция защитникът на подс.А.Т.- адв. П. поддържа жалбата и допълнението по нея по изложените съображения. Посочва, че както обвинението така и присъдата на СРС се основават на единствено противоречивите и нелогични показания на св. Е.Г.. Твърди се, че неправилно първоинстанционният съд не е кредитирал показанията на свидетеля дадени пред разследващ орган на 13.02.2019г., тъй като същите кореспондират с останалите доказателства по делото. Изтъква се, че по делото е приложена официална справка от Директора на спортно училище „Ген. Стойчев“ от 14.02.2019г., в която е отразено, че към инкриминираната дата подсъдимият е бил ученик в същото училище и че на 13.02.2019г. е бил на училище и е присъствал в 3,4 и 5 учебен час, което води до извода, че за времето отразено за извършване на престъплението той физически не е могъл да бъде там. Изтъква се, че СРС не е обсъдил показанията на св.К. и св. Н., на които според защитата пострадалият е споделял, че не знае кой го е нападнал, а има само предположения. Прави се искане от съда да се отмени присъдата на СРС, като неправилна и да се постанови оправдателна такава, както и да се отхвърли изцяло предявения граждански иск като неоснователен.

Представителят на държавното обвинение намира жалбата и допълнението към нея за неоснователни, поради което моли те да бъдат оставени без уважение, а присъдата да бъде потвърдена като правилна.

Подсъдимият А.Т. редовно призован се явява лично пред въззивната инстанция и в даденото му право на последна дума от съда моли за справедливо решение.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите в жалбата и допълнението към нея, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл.314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира, че не са налице основания за нейното изменение или отмяна, поради което намира, че постановената присъда следва да бъде потвърдена, по следните съображения:

Първоинстанционната присъда е постановена при изключително подробно изяснена фактическа обстановка, която се подкрепя от събраните по делото гласни и писмени доказателства, доказателствени средства и способности за приобщаването им, посочени в мотивите към съдебния акт на СРС. Първата инстанция е направила изключително задълбочен анализ на доказателствената съвкупност, довела до единствено възможния правен извод. При самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, настоящият състав не намери основания за съществена промяна на фактическата обстановка по делото и прие за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият А.К. Т. е роден на \*\*\*\* г. в гр. София, българин, български гражданин, със средно образование, неженен, не работи, неосъждан, адрес в гр. София, ж.к. „Дружба“, бл. \*\*\*\*, с ЕГН: \*\*\*\*\*.

На 10.02.2019г. св. Е.Г. се срещнал в ж.к. „Дружба“ в гр. София със св. Н.Н., когото познавал отдавна. Заедно с Н.Н. бил и подс. А.Т., когото св. Г. познавал от няколко месеца, в рамките на които се виждал с подс. Т. почти ежедневно. На срещата възникнал конфликт между св. Н.Н. и св. Е.Г., в който се включил и подс. Т.. Тримата си разменяли удари. На следващия ден св. Г. бил нападнал, докато си разхождал кучето, от св. Н..

На 12.02.2019г. неустановено лице С. се видяло със св. Е. и поискало на следващата сутрин да се обади по телефона на св. Г.. На срещата между С. и св. Е. присъствали още няколко маскирани лица. Заплашили св. Е., че ако не позвъни на св. Г., и не се уговори с него да се видят, ще набият него. На 13.02.2019г. около 11.40 часа св. К. Е., когото св. Г. познавал, позвънил по телефона на св. Е.Г.. По това време св. Е.Г. си бил вкъщи на адрес в гр. София, ж.к. \*\*\*\*. Около 11.50 часа св. Е. отново позвънил на св. Г. и му казал, че е пред входа, където живеел св. Г.. Последният слязъл да отвори вратата на входа, тъй като същата се заключвала. Св. Г. видял, че пред входа бил св. Е., който носел маска с процеци само за очите, които не се виждали, тъй като имало допълнителна преграда, и качулка на главата.

Св. Г. познал св. Е. по гласа. Попитал го защо е така облечен и св. Е. отговорил, че е заради студа. Св. Г. заявил на св. Е. да го изчака във входа и се обърнал към стълбите в посока асансьора. В този момент във входа влезли две лица, които били облечени с якета, били с маски, качулки и ръкавици. Маските били като скиорски, с прегради пред очите, така че да не се виждат лицата и очите им. Едното лице държало метална палка с дължина около 30 см., с която ударило в гръб по главата св. Г., който се изкачил по стълбите и застанал в нишата пред асансьорите. Тогава лицето, което нанесло удар с палката по главата на св. Г., му заявило: „Каза'х ли ти нещо“ с отмет на ударението на глагола „казах“, като тогава св. Г. разпознал нападателя по гласа като подсъдимия А.Т.. Св. Г. му казал „Стига, А.“, след което подсъдимият му казал: „Какво стига, бе“, след което ударите с палката продължили, предимно в главата на пострадалия. Св. Г. се опитвал да се предпази с ръце, като един от ударите с палката попаднал в лявата ръка на св. Г., който почувствал силна болка в лакътя, след което не можел да си движи ръката в лакътя. Другото маскирано лице, придружаващо подсъдимия Т., св. Г. не могъл да разпознае, то нямало палка в ръцете си.

След като подс. Т. нанесъл около 20 удара на св. Г., той, придружителят му и св. Е. избягали от входа. Св. Г. позвънил на тел. 112, като подал сигнал, че две лица са го нападнали с палки, като са били с маски и не ги познава.

На 13.02.2019г. св. Г. бил разпитан от разследващ полицай при 08 РУ-СДВР, като в разпита си заявил, че две маскирани лица са го нападнали с палки във входа, като по време на побоя не са казали нищо, като не може да ги разпознае.

На 14.02.2019г. св. Г. отново бил разпитан от разследващ полицай при 08 РУ-СДВР, като в разпита си заявил, че по време на предишния разпит не е казал цялата истина от страх. Обяснил, че е продавал наркотици, като е имал финансови взаимоотношения в тази връзка със св. Н.Н.. Обяснил за инцидентите на 10.02. и на 11.02.2019г., както и разказал цялата история, а именно - че е разпознал единия от нападателите, който му е нанесъл всички удари с палката като подсъдимия А.Т. по телосложението, ръста и по гласа/тъй като му е казал „Каза'х ли ти нещо“/, а за другия нападател заявил, че е Н.Н., когото не е виждал да носи палка и не е сигурен дали изобщо го е удрял.

От заключението на съдебномедицинската експертиза се установява, че при прегледа и от медицинската документация са установени хирургически обработена рана с морфологичен вид на разкъсно-контузна в лява слепоочна област на главата; гипсово обездвижване на левия горен крайник с отразена диагноза в предоставен медицински документ - счупване на ляв лакътен израстък без разместване; кръвонасядане на дясната мишница, с двойно ивицовиден компонент в състава му; охлузване на десния лакът; контузия на десните предмишница и палец на ръката; старо охлузване на челото и старо кръвонасядане на дясната очница.

Отразено е, че установените травматични увреждания по своята тежест, разположение и морфологични характеристики се дължат на действието на твърди тъпи предмети по механизма на удари с или върху такива и е възможно да бъдат получени по време и начин, както се съобщава в предварителните сведения.

Раната на главата реализира медико-биологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

При представената медицинска документация относно счупването на ляв лакътен израстък и предвид гипсовото обездвижване на левия горен крайник следва да се приеме, че е реализиран медико-биологичния признак трайно затруднение на движението на левия горен крайник.

Останалите мекотъканни травматични увреждания реализират медико-биологичния признак болка и страдание.

Охлузването и кръвонасядането в областта на главата, които са стари с морфологичен вид, отговарящ на давност около 4-7 денонощия преди съдебномедицинския преглед, нямат отношение към инцидента.

Видно от справка от директора на Спортно училище „Г.В.С.“ е удостоверено, че ученикът А.К. Т. на 13.02.2019г. е бил на училище по време на първия учебен час - до 8.20 часа. Отсъствал е по време на втория час - от 8.30 часа до 9.10 часа. Присъствал е в третия час, като е закъснял с 10 минути - от 9.30 до 10.00 часа. Бил е на училище в четвъртия и

петия учебен час - от 10.15 часа до 11.45 часа. Отсъствал е по време на шестия час - след 11.45 часа. Посочено е, че ученикът не посещава редовно учебните занятия. Често се случва да закъснява или да отсъства от някои учебни часове.

Подсъдимият не е осъждан.

Изложената фактическа обстановка въззивният съд възприе въз основа на събраните от първата инстанция доказателства и доказателствени средства : показанията на св. Е.Г. в хода на съдебното следствие, както и тези, приобщени към материалите по делото по съответния процесуален ред на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 3, вр. ал. 1, т. 1 НПК/л. 27-28 от д.пр., кредитирани частично/, както и приобщените на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 3, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2, пр. 2 НПК /л. 31-32 от д.пр./, показанията на св. К. Е. в хода на съдебното следствие, както и тези от досъдебното производство, приобщени на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 3, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК /л. 33 от д.пр./частично/, показанията на св. Ранко Величков в хода на съдебното следствие, както и тези от досъдебното производство, приобщени на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 3, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК /л. 36 от д.пр./, показанията на св. С. К. в хода на съдебното следствие, показанията на св. Н.Н. в хода на съдебното следствие, както и тези от досъдебното производство, приобщени на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 3, вр. ал. 1, т. 2, пр. 2 НПК /л. 39 от д.пр./; протокол за оглед на местопроизшествие /л. 25-26 от д.пр./; заключение на съдебномедицинска експертиза /л. 48-49 от д.пр./; заключение на съдебно-техническа експертиза /л. 54-57 от д.пр./; справка от директора на Спортно училище „Г.В.С.” /л. 81 от д.пр./, допълнителен лист към лист за преглед на пациент /л. 83 от д.пр./, вещественото доказателствено средство - оптичен диск /л. 101 от д.пр./, справка за съдимост /от д.пр. и съд.д./, разпечатки от гугъл мапс /съд.д./.

Въззивната инстанция счита, че фактическите констатации на първостепенния съд са обосновани и почиват на прецизен и правилен анализ на доказателствения материал. Оценката на доказателствата, по отношение на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съобразно очертаните от обвинителния акт е направена в съответствие с правилата на формалната логика. В мотивите на постановената присъда решаващият съд по ясен и убедителен начин е обективизирал процеса на формиране на вътрешното си убеждение, като е извършил правилен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Контролираният съд не е допуснал превратно тълкуване на събрания по делото доказателствен материал, нито е игнорирал едни доказателства за сметка на други, като ясно е посочил на кои доказателства се доверява и на кои не. Противно на доводите на защитата СРС изчерпателно е отговорил в мотивите си и на възраженията, изтъкнати в хода на съдебните прения. В тази връзка изводите на първоинстанционния съд относно извършването на това деяние, авторството в лицето на подсъдимия Т., квалификацията на деянието и относно приложението на материалния закон са напълно обосновани и почиват на правилна интерпретация на доказателствата по делото, които са от значение при формиране на вътрешното убеждение досежно главния факт на доказване. Без да бъдат преповтаряни изводите на СРС, настоящата инстанция намира за необходимо, с оглед доводите и възраженията във въззивната жалба, както и в съответствие със заК.о вмененото му задължение за служебна проверка на правилността на присъдата, да посочи следното:

Несъгласието на защитата касае механизма на самото деяние и изводите на първата инстанция за това, че нападател при неговото осъществяване е бил подс. Т., а пострадал – частният обвинител Г.. Оспорваните изводи на първата инстанция обаче, не са голословни, а обосновани с тази част от свидетелските показания на пострадалия Г., която аргументирано е била кредитирана от районния съд като достоверна. Давайки вяра на показанията на частния обвинител като очевидец на деянието, на практика първата инстанция е привнесла в делото преки доказателства за начина, по който са протекли процесните събития. За да се довери на показанията на св. Г., на първо място въззивният съд констатира, че е налице последователност в изложеното от него по време на проведените му разпити в хода на наказателното производство, в които пресъздава по едноточен начин хронологията на случилото се на инкриминираната дата в рамките, на която очертава конкретика на осъщественото спрямо него неправомерно посегателство. По делото св. Г. е давал показания два пъти- в хода на досъдебното производство, както и на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, като и двата пъти изложените от него

обстоятелства досежно механизма на извършеното деяние са последователни и непротиворечиви. Тук е мястото да се отбележи, че правилно контролираната инстанция е дала вяра на дадените от него показания по време на досъдебното производство от 14.02.2019г. и частично на показанията му, дадени пред разследващия орган от 13.02.2019г. Това е така тъй като първоначалните му показания са били дадени под стрес, както и с оглед на извършваната от него дейност свързана с наркотици, пострадалият Г. е изложил само част от обстоятелствата свързани с възникналия инцидент. Няколко часа по-късно на следващия ден същият излага в подробности за случилото се, това кой го е нападнал и с какво, поради което и правилно тези негови показания са кредитирани от съда в цялост, а и същите се подкрепят от самия него пред дадените му такива пред съдебното следствие. Още в показанията си в досъдебното производство св. Г. сочи, че е разпознал подсъдимия по гласа му, както и други белези, макар и по-обща, а именно - по телосложение и ръст. Св. Г. съобщава, че е познавал подс. Т. от няколко месеца, през които са се виждали почти ежедневно, т.е. пострадалият е бил добре запознат с тембъра на гласа на А.Т.. С оглед на това репликата: „Казах ли ти нещо” с отмет на ударението при произнасяне на глагола е повече от достатъчна за едно лице да разпознае друго по гласа. При категоричността на пострадалия относно самоличността на нападателя му, съдът счита, че следва да кредитира показанията на св. Г., че именно подс. Т. е бил лицето, което му нанесло всички удари с металната палка. Частният обвинител е категоричен, че телесното увреждане му е причинено от подсъдимия Т. чрез удар с метална тръба в главата и по ръцете, за което излага ясни спомени, че първият удар е бил по главата му като почнало да му тече кръв, след което последвали и други удари към главата му, при което той започнал да се пази с ръцете си и един от ударите на палката попаднал на левия му лакът, а той изпитал силна болка. Впечатление прави, че досежно този спорен по делото въпрос, касаещ механизма на причиняване на процесната телесна повреда, в разпита си в хода на първоинстанционното съдебно следствие, св. Г. не надгражда или по друг начин не трансформира онези свои показания, които е дал пред орган на досъдебното производство, а казаното от него носи белезите на устойчив разказ независимо от изминалия период от време, а именно от датата на инкриминираното събитие до датата на провеждане на разпита му пред първия съд. Ето защо и настоящият съд се довери на данните материализирани в показанията на св. Г., т.к. същите се отличават със своята последователност от самото начало на започналото наказателно производство, а не става въпрос за „счинена“ в следствие версия, с цел да навреди на подс. Т. и по този начин да го уличи в нападение, каквото той не е извършвал.

За да се довери на показанията на пострадалия Г. по повод на инкриминираното деяние и по-конкретно на изнесения от него механизъм на получаване на телесната повреда /действията на подсъдимия спрямо св. Г./, въззивният съд съобрази, че те намират пълно потвърждение и в приобщената по делото медицинска документация за състоянието на св. Г., констатирано непосредствено след настъпване на процесния инцидент, от данните съдържащи се в приобщената по делото медицинска документация от лист за преглед на пациент в КДБ/СО издадена от д-р Ц., както и от приетото по делото заключение на СМЕ. Факт е, че единственият приобщен медицински документ е без поставени идентифициращи белези като дата и номер, но е несъмнен неговият произход, както и поставена диагноза, като вещото лице, изготвило експертизата, е извършило и личен преглед на пострадалия. Данните в показанията на св. Г. в тази насока не остават изолирани, а напротив, същите са съответни на експертното заключение, констатиращо наличие на счупване на ляв лакътен израстък без разместване; кръвонасядане на дясната мишница, с двойно ивицовиден компонент в състава му; охлузване на десния лакът; контузия на десните предмишница и палец на ръката или и по експертен път се установява, че полученото увреждане е в резултата на получения удар в тази част на тялото на в. Г.. В тази връзка вещото лице посочва механизма на получаването на травмата - удар с твърди тъпи предмети, който механизъм отговаря на данните в показанията на свидетеля, касателно начина, по който е получена травмата - при нанасяне на много удари с метална палка, а също така се подкрепя и от страните по делото, тъй като при прочитане на заключението на същото не са направени възражения от страна на защитата, а именно, че увреждането е причинено чрез нанасяне на удари с метална палка, както и за това че същото е изготвено на базата на предоставена документация и на обясненията на пострадалия.

На тази основа въззивната инстанция намира за правилно и обосновано заключението

на районния съд, че следва да се довери на показанията на св. Г. досежно механизма на извършеното деяние. Именно неговите показания, кореспондиращи с ангажираните по делото медицински документи и изготвеното по делото експертно заключение на СМЕ, изграждат стройна непротиворечива линия относно основния факт, подлежащ на установяване в хода на производството, а именно за осъщественото над него насилие от страна на подс.Т..

Неоснователни са възраженията на защитата, че при подадения сигнал от пострадалия Г. на тел. 112 за възникналата ситуация, проведен непосредствено след нападението, същият е отговорил на оператора, че не познава нападателите. Да действително пострадалият при разговора си с оператора е изнесъл такава информация, но към настоящият момент той е бил под влиянието на адреналина, емоцията и болката и в подобен случай е логично човек да не поднесе цялата информация, такава каквато е. Още повече свидетелят първоначално е бил уплашен тъй като в рамките на 5 дни това е бил третият побой за него / видно от показанията му / и същият първоначално не е бил наясно как да постъпи в конкретната ситуация в това състояние на стрес и паника, в което се е намирал.

Неоснователни са възраженията на защитата и относно факта, че подс. Т. не е могъл физически да бъде на мястото на престъплението, тъй като по делото е приложена справка от директора на Спортно училище „Г.В.С.“ от 14.02.2019г., в която е отразено, че А. Т. е ученик в спортното училище, като и че на 13.02.2019г. той е бил на училище като е присъствал в третия, четвъртия и петия учебен час от 09.30ч. до 11.45ч. Съдът счита, че предоставената справка е предоставена от защитата с оглед осигуряване на алиби, каквото е и становището на първоинстанционният съд, тъй като видно от нея се констатира, че подсъдимият не е присъствал в учебния процес шестия час, както и от нея не може да се установи дали той е престоял в час и до края на петия час, а именно че е останал до 11.45ч. Следва да се обърне внимание, че от показанията на св. Г. се установи, че посоченият час на деянието 11.50 часа е приблизителен, а обвинението не е за конкретен час, поради което въззивният съд счита, че времево не е налице невъзможност и пречка подс. Т. да е извършител на инкриминираното деяние.

Неоснователни са възраженията на защитата и относно това, че СРС не е обсъдил показанията на св. К. и св. Н.. Да действително пострадалият е споделил със свидетелите, че е бил нападен от няколко лица с маски, както и че не им е споделил кои са тези лица, но това е напълно логично тъй като същият се е страхувал, а и с оглед с дейността с която се е занимавал / наркотици/ същият е бил предпазлив с оглед живота си. Още повече свидетелите не са били на мястото на побоя, поради което и показанията им не допринасят съществено за изясняване предмета на делото.

Въззивният съд, подобно на първия съд, даде вяра на писмените доказателства, както и назначените и приетите по делото съдебни експертизи, като съобрази относимостта им към предмета на делото и факта, че са неоспорени от страните.

В заключение въззивният съд намира, че с оглед гореизложеня анализ неоснователни се явяват възраженията за недоказаност на обвинителната теза. В хода на първоинстанционното съдебно следствие е събран достатъчен по обем доказателствен материал, от който се установяват по категоричен начин фактите, свързани с времето, мястото, причиненото на пострадалия нараняване, механизма на извършване на деянието и неговото авторство.

При така направения доказателствен анализ, въззивният съд приема за правилни правните изводи на първия съд относно пълната доказаност на обвинението по чл.129, ал.2 вр. ал.1 НК.

Телесната повреда е типично престъпление против здравето, чийто непосредствен обект са обществените отношения, осигуряващи неприкосновеност на човешкото здраве и физическа цялост на личността. Касае се за резултатно увреждащо престъпление, изразяващо се в противоправно и виновно увреждане на здравето на друг човек чрез нарушаване анатомичната цялост или физиологичните функции на тъканите, органите или системите на човешкия организъм или причиняване на болка и страдание.

Така от обективна страна по категоричен начин се установява, че подс. А.Т. на

13.02.2019 г. около 11.50 часа в гр. София, ж.к. „Дружба”, бл. 301, на партерния етаж на вх. А е нанесъл удари с метална тръба в главата и по ръцете на пострадалия Е.Г., като в резултат на нанесен удар с тръбата в лявата ръка на Г. е счупил левия лакътен израстък без разместване и му е причинил средна телесна повреда, реализираща медикобиологичния признак трайно затруднение на движенията на ляв горен крайник.

Въззивният съд намира за доказан по безспорен начин ( с оглед ангажираната по делото доказателствена съвкупност) фактът на причинено от подс. Т. телесно увреждане на св. Г., което покрива един от обективните признаци на състава на престъплението по чл.129, ал.2 НК, а именно неговия резултат, изразяващ се в счупване на левия лакътен израстък, причиняващо затруднено движение на лявата ръка. Категорично е налице пряка причинно-следствена връзка между действията на подс. Т., изразяващи се в нанесен удар с метална палка в областта на лявата ръка и главата на пострадалия Г. и съставомерния резултат, изразяващ се в конкретно причиненото телесно увреждане. Този извод се подкрепя от механизма, описан от вещото лице, а именно удар с твърд предмет, каквато е и металната палка.

От субективна страна деянието е извършено от подс. А.Т., както правилно е посочила първата инстанция при евентуален умишъл, тъй като нанасяне на удар с метална палка в областта на горната част на тялото- в лявата ръка, безспорно води до настъпване на посоченото травматично увреждане, т.е. подс. Т. е съзнавал общественонеопасния характер на деянието, което осъществява, като е предвиждал и е искал настъпването на последиците от него.

Въззивната инстанция не констатира основания за ревизиране на обжалваната присъда и в нейната санкционна част. При индивидуализацията на наказанието, първата инстанция е съобщила правилно всички обстоятелства по делото, а именно, както личността на подсъдимото лице, която не е с висока степен на обществена опасност, предвид чистото му съдебно минало и добро процесуално поведение, така и всички обстоятелства установени по делото, свързани с механизма на нанесената телесна повреда, а именно нанасянето на удар по лявата ръка на пострадалия, чрез който е било причинено на пострадалия Г. счупване на левия лакътен израстък. Съдът намира така наложеното наказание за справедливо и за отговарящо в максимална степен на обществената опасност на деянието и на дееца, като чрез това наказание ще бъдат постигнати напълно целите, визирани в чл.36 от НК. Излагайки съображенията си, с които настоящият съдебен състав се съгласява, районният съд е определил наказание в близък до минималния срок размер, от „лишаване от свобода“ за срок от една година, като е отложил изпълнението на същото с оглед наличието на основанията, посочени чл. 66, ал.1 от НК за срок от три години.

Законосъобразно с оглед признаване на подсъдимия за виновен за извършено престъпление по чл.129, ал.2 вр. с ал.1 от НК, районният съд е приел за доказан по основание, предявения от пострадалия от престъплението граждански иск, с който се претендира обезщетение за претърпени неимуществени вреди от пострадалия Г.. Тези вреди се изразяват в претърпените от Г. болка и страдание от момента на нанасяне на удара на 13.02.2019г., продължителността на оздравителния процес, затруднения. Въззивната инстанция се съгласява и с размера на отсъденото обезщетение, като намира, че сумата от 5000 лева в достатъчна степен ще компенсира пострадалото лице. В тази връзка правилно е и отхвърлен иска до предявения му размер от 30 000 лева.

Предвид изхода на делото, районният съд правилно и законосъобразно, на основание чл.189, ал.3 и чл.190, ал.2 НПК е възложил в тежест на подсъдимия направените по делото разноси.

Въз основа на изложеното и с оглед съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, настоящият въззивен състав приема, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди. Същата е постановена при безспорна и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и материалния закон.

Така, при извършената на основание чл.314, ал.1 вр. чл.313 НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи неговата отмяна или изменение, поради което следва да

бъде потвърден, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.334, ал.1, т.6 вр. чл.338 от НПК, Софийски градски съд

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** присъда от 09.03.2021 г., постановена по НОХД № 12496/2019 г., по описа на СРС, НО,107-ми състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_